

ŽIVOTOPIS – JAN KARAS

Pan Jan Karas se narodil 24. 6. 1937 v Pičíně u Příbrami. Tam také strávil své dětství se svými třemi bratry Václavem, Karlem a Pepíkem. Po skončení 2. světové války chtěli jeho rodiče stavět, ale nedostali stavební povolení, tak si vybrali dům v pohraničí – v Mnichově u Mariánských Lázní a tam začali hospodařit.

Do školy začal chodit v r. 1943 ještě v Pičíně, potom navštěvoval školu v Mnichově u Mariánských Lázní, později od roku 1949 dojížděl do školy JIH v Mariánských Lázních, od roku 1950 do školy Sever v Mariánských Lázních. V roce 1951, museli jeho rodiče „dobrovolně“ vstoupit do JZD. Po dokončení základní školy byl nábor do učebních oborů horník-hutník-zedník. Vybral si horníka, protože i jeho bratr byl horník a učil se v letech 1951-1953, než byli zatčeni.

Dva ze skupiny je udali za rozšiřování letáků. To byl ve vězení poprvé. Když ho propustili, tak byl zase průšvih. Jeho bratr utekl za hranice a pana Karase udali za poslouchání rádia Svobodná Evropa. Dostal 4 měsíce, měl jít sedět do vězení, ale na odvolání mu zmírnili trest na měsíc. Poté, když byl soud, tak je vyloučili z JZD, jeho otec byl souzený a bratr v zahraničí a tak je soudili komunisté v Mnichově u Mar. Lázní.

Když je vyloučili z JZD, dali jim jen tři podvyživené krávy a žádné krmení, nic. V roce 1954 odešel pan Karas do Mariánských Lázní hledat práci. Našel si práci v Ústředních lázních, kde pracoval jako topič-údržbář-kuchyňský zřízenec. Za tři funkce dostával jeden plat, základ měl 720 Kč. Také se seznámil se svou ženou, založil rodinu, a protože bylo málo peněz, šel pracovat do ČSAD. Pracoval tam od roku 1959 až do roku 1996.

Mezitím, ještě za totality, jezdil i za dráty železné opony, na rotu u Dyleně. Pan Karas také dost cestoval, nejvíce se mu líbilo v Čechách a sám říkal, že Čechy jsou nejhezčí země na světě. Jako turista byl v Soči v Rusku, na Sibiři a dvakrát na Bajkalu. Podruhé když tam byl, tak letěli z Moskvy a dozvěděli se, že bouchnul Černobyl, to bylo v roce 1986. Procestoval také celý Balkán, Maďarsko, Rumunsko, Bulharsko, Jugoslávii...

Než šel do důchodu, jezdil i služebně s Avii za hranice. Poznal kus světa. Nyní si užívá zasloužený důchod, vzpomíná na smutné i veselé zážitky a když s nám vyprávěl příběh, byl bohužel hospitalizovaný v nemocnici.

Děkujeme moc Panu Karasovi za to, že si na nás udělal čas a pověděl nám svůj velice zajímavý příběh.